

Ik had hem al eens eerder gezien. Hij was waarschijnlijk ergens in de zeventig. Misschien wel tachtig. Knoestige, artritische vingers. Rauwe rokersstem. Pluizig wit haar met gele punten. Een gerimpelde, donkere huid. Hij had duidelijk al behoorlijk wat kilometers op zijn teller staan. Zijn versleten blauw-grijs gestreepte broek was ooit onderdeel van een wollen pak geweest en de witte blouse die hij tot bovenaan dichtgeknoopt had, zat vol vlekken. Om het plaatje compleet te maken droeg hij klassieke, zwart-witte herenschoenen. Het wit was vaal en gebarsten, maar wat nog over was van het zwart glom alsof het net gepeetst was.

Zijn gitaar zag er al net zo gehavend uit als hij. Het was een oude Gibson J-45, die zowel boven als onder het klankgat extra openingen had, waardoor je een deel van het binnenwerk kon zien. De achter- en zijkant van het instrument werden door ducttape bij elkaar gehouden. De stemknoppen hadden verschillende kleuren en de snaren zagen er zelfs van deze afstand roestig uit. Maar zodra die oude kerel begon te spelen, kwamen hij en zijn gitaar samen tot leven. Met zijn voet tikte hij hetzelfde ritme als met zijn tokkelhand, waarmee hij extra percussie toevoegde en het haast was alsof hij naast gitarist ook drummer was. De glimlach op zijn gezicht sprak boekdelen over de herinnering aan wie hij ooit geweest was. Of wie hij dacht dat hij geweest was.

Ik ben niet vaak kieskeurig, maar voor gitaren maak ik een uitzondering. De zes snaren zijn een passie van me. Een poly-

fonisch concert waarin elke majestueuze snaar een stem heeft. Waar het eigenlijk op neerkomt, is dat ik gefascineerd ben door het idee dat we afzonderlijke stukken hout aan elkaar kunnen lijmen tot een zandlopervormige doos, die kunnen verstevigen, er snaren van fosfordraad omheen kunnen wikkel en hem vervolgens met de juiste druk een stem kunnen geven – een stem die duizend keer meer waard is dan de onderdelen waaruit het instrument is opgebouwd en net zo karakteristiek is als de handen die het bespelen. Diep, rauw, *boxy*, met een krachtige *low-end*, een *scooped* geluid of accenten op de hoge noten – kenmerken die stuk voor stuk een uniek element aan de klank van het instrument toevoegen.

Deze gitaar was echter zijn stem kwijt. Hij was uitgespeeld. En datzelfde gold eigenlijk voor de man. Maar hoewel de muziek misschien niet meer in zijn geheugen was opgeslagen, zat hij nog wel in zijn vingers. Waar de meeste mensen een dronken zwerver zagen, zag ik dat hij ooit een waar muzikaal genie was geweest. Lang geleden was hij ongetwijfeld een grote naam in de muziekwereld.

De afgelopen paar zaterdagdagen had hij zich in de hoofdstraat van Leadville geïnstalleerd, waar hij op een bankje zat te spelen tot zijn gitaarkoffer vol kleingeld zat. Zodra hij de bodem van de koffer niet meer kon zien, klapte hij hem dicht en ging hij tot en met donderdag aan de fles. Op vrijdag kreeg hij weer dorst. Was hij totaal uitgedroogd.

Net als nu.

Ik liet me meevoeren in het trage verkeer en sloeg een zijweg in om te parkeren. Het was druk in de stad. Hij zou vandaag goed verdienen. Ik parkeerde mijn jeep en klemde mijn muziekboek in de holte van mijn rug achter mijn broekriem. Toen nam ik een slok Gaviscon, gooide twee Rennies achterover en pakte mijn gitaar. Ik hoorde hem al voordat ik hem zag. Hij zat op een bankje tegenover een bekende bar, waar altijd veel motorrijders komen.

Leadville is een populaire plek onder weekendrijders uit Vail, Aspen, Steamboat en Breckenridge, maar ook uit de Springs en Fort Collins. Dure, chromen motoren met een lage kilometerstand, maar zonder geluiddemper, bestuurd door mannen in een midlifecrisis die met hun uitgedoste, met siliconenspray bewerkte, zorgvuldig opgeknapte speeltjes komen pronken. Het oude mijnstadje bevindt zich op ruim drie kilometer boven zeeniveau en is daarmee een van de hoogstgelegen plekken in de VS. Ooit was Leadville een belangrijke bron van zilver, maar tegenwoordig is er nog maar weinig van het stadje van over. Het aantal inwoners verandert per seizoen. In de zomer komen hier talloze mensen op tweewielers, zowel motorrijders als fietsers, vakantie vieren. Dit is namelijk de startlocatie van de Leadville 100, een slopende mountainbikerit die een hele dag in beslag neemt. Bij High Mountain Pies bakken ze de beste pizza van de Rocky Mountains en bij Melanzana, een kleine, zelfstandige winkel op Main Street, maken ze fantastische fleecjassen en sweaters. De 'Mellie' is erg populair onder trotse inwoners van Colorado. Als je daar iemand tegenkomt, is de kans groot dat hij in Colorado is geboren en getogen. Of dat zou willen zijn.

De oude man zat aan de overkant van de straat, recht tegenover de saloon, zodat zijn muziek ook daarbinnen te horen zou zijn. Slim. Hij had misschien een goede plek uitgekozen, maar twee problemen dreigden toch nog roet in het eten te gooien. Het eerste probleem was de stank. Hij had waarschijnlijk al weken niet gedoucht en geen deodorant gebruikt. Misschien wel maanden niet. Het tweede probleem was het valse geluid dat uit zowel zijn mond als zijn gitaar kwam. De mensen die langsliepen, gooiden weliswaar geld in zijn gitaarkoffer, maar dat was meer uit medelijden dan uit waardering.

Mijn volgende stap was ietwat riskant. Dit was immers zijn stek en ik was als het ware de nieuwe hond die zijn brandkraan kwam besnuffelen. De kunst zou zijn om hem voorzich-

tig muzikaal aan te vullen en hem het idee te geven dat hij op mijn noten meedeinde. Ik wilde dat hij, nog voordat hij doorhad dat ik er überhaupt was, van mijn spel genoot. Het kwam dan ook goed uit dat hij puur en alleen met zijn volgende drankje bezig was en dus niet al te goed om zich heen keek. Wat minder goed uitkwam, was dat hij puur en alleen met zijn volgende drankje bezig was en hij dat drankje waarschijnlijk met man en macht zou verdedigen.

Ik kende het nummer dat hij inzette en dus begon ik mee te spelen. Hij sloeg een paar akkoorden aan – of ramde in ieder geval flink op de snaren – en ik probeerde hem onopvallend aan te vullen. Voor luisteraars was ik eerder een aanvulling dan een afleiding. Na ongeveer een minuut merkte hij me op, verstijfde even en draaide zich toen een stukje van me weg. Vervolgens begon hij harder te zingen en te spelen. Het geluid dat uit zijn mond kwam, sloot totaal niet bij zijn gitaarspel aan en was bepaald geen goede reden voor de brede glimlach op zijn gezicht. Hij klampte zich overduidelijk vast aan zijn herinnering aan hoe hij ooit geklonken had.

Ik dacht even na en gokte erop dat hij al eerder met andere muzikanten had gespeeld, waardoor hij wist wanneer iemand hem beter liet klinken. Hij speelde losjes in toonsoort E en dus ging ik vlak bij hem zitten en speelde met een plectrum een antwoord net onder die toon. Hij fronste, trok toen een wenkbrauw op en begon vervolgens hardhandig een paar riffs te spelen die zijn vingers kenden, maar al lang niet meer in zijn geheugen waren opgeslagen. Ik klemde een capo op mijn gitaar en vulde de vrije ruimte met een percussieritme dat de oude *bluesriffs* die hij sporadisch aansloeg een beat en het nodige ritme gaven.

Geïrriteerd wisselde hij van toonsoort en begon hij een oude ballad te brommen die hij waarschijnlijk al duizenden keren gezongen had. Ik verplaatste de capo op mijn gitaar en speelde een verfraaiend deuntje om hem heen, waarmee ik

klank en kleur toevoegde, maar uit de spotlights bleef. Dit was een delicate dans waarbij elke pas telde. Hij begon steeds harder te spelen en wist volgens mij nog niet helemaal zeker of hij mijn partner wilde zijn. Dat zou hij in ieder geval niet willen als dat betekende dat hij zijn opbrengst zou moeten delen.

Hij draaide juist zijn hoofd om me misnoegd aan te kijken toen een man in zwart leer een briefje van twintig in zijn koffer liet vallen. De oude kerel zag het, wierp een korte blik op mij en stopte toen zowaar met spelen om het briefje in zijn zak te stoppen. Toen ik een heel klein stukje bij hem – en zijn koffer – vandaan stapte, leek mijn boodschap echter tot zijn mistige geheugen door te dringen en pakte hij zijn nummer weer op.

Nog voor het einde van het liedje had hij vijfenveertig dollar verdiend en zag ik de paniek in zijn ogen. Hij had een flinke buit binnengehaald en overwoog er voor vandaag mee te stoppen en er met het geld vandoor te gaan.

Ik wist dat ik hem nu ieder moment kwijt zou kunnen raken en dus stond ik op om twee briefjes van twintig in zijn koffer te laten vallen. ‘Vind je het goed als ik met je meespeel?’

Hij haakte zijn voet in zijn gitaarkoffer en trok hem tussen zijn benen. Toen draaide hij zijn rechteroor naar me toe. ‘Huh?’

Ik leunde naar hem toe en probeerde de stank te negeren. ‘Je zult amper merken dat ik er ben.’

Hij keek me aan, wierp een blik op het steeds groter wordende publiek en keek toen weer naar mij. Uiteindelijk vestigde zijn blik zich op mijn gitaar. ‘Een J-45?’

Ik knikte.

Hij wees met zijn tokkelhand naar mijn plek, op veilige afstand van zijn spotlight. Ik deed meteen wat hij vroeg.

Als kind had ik een kist met vierenzestig waskrijtjes – zo'n kist met een ingebouwde puntenslijper op de achterkant. Ik was zo betoverd door al die verschillende kleuren krijtjes dat ik dacht dat het geweldig zou zijn om ze te smelten en te zien welke kleur ze samen zouden vormen. Slecht idee.

Deze oude man herinnerde me aan dat experiment. Wat ooit prachtig en uniek geweest was, had zijn glans verloren. Alle kleuren hadden samen een vieze, bruine smurrie gevormd. Maar mensen zijn geen waskrijtjes. En waar gesmolten was nooit meer naar zijn oude staat kan worden teruggebracht, zit de kleur van de mens in zijn DNA. Eigenlijk zijn we net als glas-in-loodramen van een kerk. Ergens op zijn pad was deze man iets duisters overkomen, waardoor zijn licht nu nog amper te zien is.

Op onverklaarbare wijze maakt muziek een klein deel uit van de frequentie van de golven die we met onze ogen waarnemen. Want inderdaad, muziek en licht zijn onderdeel van hetzelfde spectrum. Hoewel wij dat als mensen misschien niet kunnen waarnemen, kunnen engelen licht zowel zien als horen, wat een hele nieuwe dimensie aan de begrippen 'ochtendgloren', 'dageraad' en 'zonsondergang' geeft.

Het was mijn taak om wat licht op het oude glas te laten schijnen en toen ik dat deed, lichtte het duistere kerkraam blauw, karmozijnrood en dieppaars op.

De oude man kwam tot leven.

Na twintig minuten keek hij me even aan en knikte vervolgens naar de lege plek naast hem op het bankje. Ik nam de uitnodiging aan. Een van de mysterieuze dingen aan muziek is dat twee mensen samen meer kunnen bereiken dan ze alleen ooit zouden kunnen. Het resultaat is buitengewoon. Bovendien is muziek maken de enige activiteit ter wereld die luisteraars binnen twee tellen van A naar B kan verplaatsen. Muziek kan een lach- in een huilbui laten overgaan en mensen zo hoopvol maken dat ze denken dat ze de hele wereld aankun-

nen. Het is de enige, originele tijdreismachine die er bestaat.

De gezichten van de mensen om ons heen zeiden genoeg. Een paar minuten geleden hadden ze deze man nog afgeschreven als anonieme dronkaard. Nu stootten ze elkaar aan en vroegen ze: 'Wie is hij?' Hun blikken gingen niet onopgemerkt aan de man voorbij. Hij stond op de stoep en zong uit volle borst melodieën die waarschijnlijk al dertig jaar niet bij hem opgekomen waren. In gedachten stond hij op een echt podium en het duurde dan ook niet lang voordat zijn lach door tranen werd aangevuld, wat bewijst dat glas zijn kleur nooit verliest. Het kan door schaduwen worden verduisterd, onverhoopt onder een laag verf terecht komen of door drank worden vervaagd, maar je kunt muziek net zomin uit een mens halen als je losse genen uit DNA kunt verwijderen.

Even later begonnen twee meisjes in lange jurken voor ons te dansen en te draaien, en toen de oude man *Over the Rainbow* inzette, begonnen er mensen mee te zingen. De omhoogkrullende mondhoeken en tranen van zijn publiek gaven de man nieuwe energie en vol verbazing zag hij hoe er steeds meer bankbiljetten in zijn koffer werden gegooid. Uiteindelijk zong hij een a-capellaversie van *What a Wonderful World* die zelfs Louis Armstrong een glimlach zou hebben bezorgd.

Na een uur had hij alle nummers die hij kende, gezongen en had hij geen stem meer over. Hij was uitgespeeld en haalde bovendien steeds moeilijker adem. Het is altijd beter om op je hoogtepunt te stoppen en dus stond ik op en gebaarde ik dat ik moest gaan.

Zijn bloeddoorlopen ogen konden zich nog maar moeilijk op één ding concentreren. In zijn koffer zat inmiddels een paar honderd dollar. 'Wil je er niks van?' vroeg hij.

Het publiek begon te klappen, te fluiten. Ik ging voor de oude man door mijn knieën.

'Je hebt me al meer dan genoeg gegeven.' Toen legde ik mijn gitaar boven op de bankbiljetten in zijn koffer.

Voor sommige mensen is een gitaar niet meer dan een stapel planken en snaren. Voor anderen is het een schouder, een jaloerse maîtresse, gevaar, de sabbat, een stem in de wildernis, een harnas, een gordijn om je achter te verschuilen, een rots in de branding, een vliegend tapijt, een hamer. Maar soms, op momenten waarop het licht de duisternis ontmoet, is het een houten staak die in de grond geboord wordt en de duisternis op afstand houdt.

Toen ik het publiek in liep, trok een klein jongetje met een cowboyhoed op aan mijn T-shirt. ‘Meneer?’

Ik draaide me naar hem toe. ‘Hé, hallo.’

Hij hield een stukje papier omhoog. ‘Mag ik uw handtekening?’ Hij keek naar de man naast hem. ‘Mijn papa zegt dat ik uw handtekening maar beter nu kan vragen, want u ziet er misschien uit als iemand die in de bergen woont, maar ooit wordt u heel beroemd.’

‘Echt waar?’ Ik signeerde het papiertje, gaf het terug en ging door mijn knieën. ‘Maak je zelf ook muziek?’

‘Ja, meneer.’ Hij rechte trots zijn rug. ‘Ik speel banjo.’

‘Oefen je elke dag je *rolls*?’

Hij knikte en wees toen naar de littekens op mijn rechterhand. ‘Doet dat geen zeer?’

‘Niet meer.’

‘Wat is er dan met u gebeurd?’

Ik hield mijn hand omhoog en maakte een vuist. ‘Ooit, toen ik nog jong en roekeloos was, is er iets op gevallen.’

‘Iets zwaars of stenen of zo?’

‘Een heel plafond.’

Hij wees naar mijn nek. ‘Fluistert u altijd als u praat?’

‘Helaas wel, ja.’

‘Waarom?’

‘Ik heb ooit een brand meegemaakt.’

‘En door het vuur klinkt u nu zo?’

‘De vlammen zelf waren niet zo erg, maar door de hitte en

de giftige rook praat ik nu zo.’ Ik glimlachte. ‘En klink ik altijd een klein beetje alsof ik boos ben.’

‘Papa zegt dat hij me een pak rammel geeft als hij me ooit met lucifers ziet spelen.’

Ik lachte. ‘Dan kun je dat maar beter niet doen.’

Ik ging weer rechtop staan, maar het jochie trok nog eens aan mijn T-shirt. ‘Meneer?’

‘Ja?’

Hij legde zijn hand op mijn baard en controleerde met zijn vingers of ik wel een echt mens was, en niet zomaar een enge man met littekens. ‘Ik vind dat u helemaal niet zo boos klinkt.’

Zijn woorden drongen tot diep in mijn hart door, waar ze de echo van mijn vaders stem aanvulden. *‘Met de stemmen van kinderen en zuigelingen bouwt u een macht op tegen uw vijanden om hun wraak en verzet te breken.’*

Ik mocht dit kereltje wel. ‘Dank je wel, jongen.’

Toen ik een stukje verder nog eens omkeek, zag ik dat de oude man op mijn gitaar speelde. Zijn ogen stonden al net zo verbaasd als zijn open mond en de lach op zijn gezicht was me duizend keer meer waard dan die hele berg bankbiljetten bij elkaar.

Ik reed in zuidelijke richting over de weg en speelde de woorden van het jongetje uit het publiek keer op keer in mijn hoofd af. In de achteruitkijkspiegel zag ik mezelf en een waarheid die ik lang geprobeerd had te negeren. Vaal blond haar op schouderlengte. Een iets donkerdere baard waarin wat grijze haren zaten. *Ruige kerel*, zou iemand kunnen denken. *Holbewoner*, zou ook kunnen. *Zwerver*, zou zelfs nog best logisch zijn. Door de jaren heen had ik geprobeerd de littekens op mijn borst, rug, nek en rechteroor te verbergen. Als ik die bedekte, reageerden de mensen namelijk net iets beter op me. Dat gezegd hebbende zag ik er wel een beetje eng uit. Mijn blik viel op mijn rechterhand, die voor me op het stuur lag. Ik strekte mijn vingers en maakte vervolgens een vuist. Ik zou een handschoen kunnen dragen, maar veel andere oplossingen waren er niet. Sommige dingen kun je simpelweg niet verbergen.

De jeep begon dorst te krijgen en dus stopte ik aan de rand van het dorp om te tanken. Omgevingsgeluiden vulden de lucht om me heen. Het geklots van de benzine die de tank in liep. Vrachtwagens die brommend en met het kenmerkende geluid van sneeuwbanden over de snelweg reden. Een koppel dat ruziënd uit de pompwinkel kwam. Een oplegger die over een stalen putdeksel reed, eerst met het voor- en vervolgens met het achterwiel. Een bulldozer en een graafmachine die achter me op een bouwterrein aan het werk waren. Een sirene

een paar straten verderop, gevolgd door een tweede. Een groep kinderen die ergens basketbal speelden.

Er klonken zo veel geluiden door elkaar dat het moeilijk was om er één specifiek geluid uit te pikken. Als muggen die rond een barbecue vliegen. Maar om de paar seconden werd het heel even iets stiller en klonk er een melodie. Er was iemand aan het zingen.

Ik keek de weg af en zag een vrouw in de berm staan. Ze hield haar duim omhoog. Door de afstand kon ik haar gezicht niet zo goed onderscheiden, maar ze was duidelijk niet de jongste meer. Geblondeerd haar dat onder een paarse muts vandaan kwam. Hemelsblauw Patagonia-bomberjack. Een vale spijkerbroek waarvan ze de pijpen in versleten cowboylaarzen gepropt had. Een backpackrugzak aan haar voeten. En een gitaarkoffer. Aan de magere kant. Ze zag eruit alsof ze wel een cheeseburger kon gebruiken.

Haar stem zou ik niet direct krachtig noemen. Eigenlijk klonk ze vooral moe. Maar afgepeigerd of niet, ze had iets wat de meeste mensen niet hadden. Ze kon perfect toon houden. Bovendien had ze net zo'n enorme controle over haar stem als een zangvogel.

Iets aan haar geluid kwam me op de een of andere manier bekend voor. Maar toen ik mijn oren spitste, kon ik haar niet meer horen. De wind draaide, blies me in het gezicht en bracht de herinnering terug aan een geur die ik ooit goed gekend had.

Ik stond nog steeds naar haar te kijken, toen er vlak bij haar een groene pick-up met een sneeuwschuiver aan de voorkant stopte. Niet ongebruikelijk voor eind september in Colorado. Er zaten drie mensen voorin en twee mensen achterin. Ik zag de vrouw knikken, haar tas en gitaar achterin gooien en vervolgens over de achterklep klimmen. Ze bewoog zich soepel, gracieus en vol zelfvertrouwen en zodra ze zat, reed de truck de vallei in en liet een indrukwekkende rookwolk achter.

Verloren in de schaduwen van iets bekends dat ik nog altijd niet kon plaatsen, probeerde ik de laatste, wegstervende noten op te vangen. Tot ik in één klap weer op aarde landde, doordat er benzine uit mijn tank en over mijn schoenen klotste. De lucht hierboven is ijl en het is maar al te makkelijk om in je eigen gedachten te verdwalen.

Bovendien heb ik altijd al iets gehad met meisjes die kunnen zingen.

Even later draaide ik de weg weer op en keek naar een van de indrukwekkendste vergezichten die je door het raam van een auto in Colorado kunt zien: de weg ten zuidwesten van Leadville in de richting van Buena Vista. Inmiddels was de zon achter de besneeuwde toppen van La Plata, Mount Elbert en Mount Massive ondergegaan. Het indrukwekkende landschap strekte zich tot ver buiten het zicht dat mijn voorruit bood uit. Tussen de bergen lag de prachtige en historische Independence Pass die naar de jetsetlevens van de inwoners van Aspen en Snowmass leidde.

Colorado is als een meisje dat ik ooit kende. Prachtig in welk licht dan ook. Steeds als het licht of de hoek verandert, wordt iets nieuws onthuld. Komt iets wat ooit verborgen was tevoorschijn. Eind september en begin oktober verandert het licht in Colorado. De toppen van de bergen komen onder een laag sneeuw te liggen. De bomen verliezen hun kleur. Colorado in de herfst is een glimp van de heilige troonzaal. Colorado in de winter is in één woord majestueus.

Toen God deze plek met Zijn woorden schiep, bleef een deel van Hem voor altijd hangen.

Drie kwartier later reed ik Buena Vista in en zag ik het meisje in het blauwe bomberjack op de stoep zitten. Hoofd in haar handen. Voeten in de goot. Met haar schouder tegen de paal

van een parkeermeter geleund. Er zaten scheuren en vlekken in haar Patagonia-jas. Er dwarrelden kleine veertjes uit een gat in de schouder en een paar werden er door de wind meegenomen of bleven in haar haren hangen. Ter hoogte van haar knie zat een gat in haar spijkerbroek. De gitaarkoffer was verdwenen en om haar heen lagen de stukken van wat ooit een gitaar was geweest. De groene pick-up was nergens te bekennen.

Ik liet de motor van mijn jeep lopen, terwijl ik voor het stoplicht stond en naar haar keek. Het licht werd groen, maar 's avonds kwam hier nooit zo veel verkeer. Ik bleef staan tot het weer rood werd en zag hoe ze opstond en haar rugzak op haar rug probeerde te hijsen. Er zat bloed op haar rechterhand, die er behoorlijk toegetakeld uitzag en misschien wel gebroken was. Ze streek haar haren uit haar gezicht, maar haar muts was naar beneden gezakt en hing schuin tegen haar schouder. Er sijpelde bloed onder vandaan. Ze stond niet al te stevig op haar benen en greep de parkeermeter vast om niet te vallen.

Ik trok de handrem aan en stapte net op tijd uit mijn jeep om haar ogen te zien weggrollen en haar hoofd naar beneden te zien vallen. Ze liet de paal los en zakte door haar knieën.

Regelrecht in mijn armen.

Zo stond ik van het ene op het andere moment met een bloedende vrouw die ik niet kende op de stoep. Ik tilde haar tas op en liep met haar naar de jeep, toen ik me opeens bewust werd van haar heerlijke geur, die me omringde. Opnieuw, want het was dezelfde geur die ik opgesnoven had toen ik stond te tanken. Ik zette haar op de passagiersstoel en duwde de muts op haar hoofd opzij, omdat die bijna voor haar mond zat en ik dacht dat ze wel wat frisse lucht kon gebruiken. Toen zag ik haar gezicht.

Ik rechtte mijn rug. *Nee. Dit kan niet waar zijn.*

Ik leunde weer over haar heen en draaide mijn hoofd, zodat ik haar recht aan kon kijken. Door haar haarkleur had ik haar

niet herkend en net als ik was ze ouder geworden. Maar door haar parfum wist ik het zeker. Coco Chanel vergat je niet zomaar. Al helemaal niet als zij het droeg. 'Dit meen je toch zeker niet,' zei ik hardop.

Vlug stapte ik in en reed de paar honderd meter naar het ziekenhuis, waar ik voor de deur stopte. Toen ik opzijkkeek, zag ik dat haar bloed over de gordel liep. Ik vermoedde dat haar verwondingen niet al te ernstig waren, maar de bult op haar voorhoofd werd steeds groter, wat erop duidde dat ze een flinke klap had gehad. Ik stapte uit, liep om de auto naar de andere kant en tilde haar op, waarna ik haar naar binnen droeg.

De receptioniste was een lieve, stevige vrouw die van mixdrankjes en tequilashots hield. Als je eenmaal vaak genoeg in lokale bars hebt opgetreden, ontwikkel je vanzelf het talent om iemands dorstlesgewoontes in te kunnen schatten.

'Kun je me helpen, Doris?' vroeg ik.

Ze zag dat het bloed van de bewusteloze vrouw op de tegels druppelde en drukte op een knop waardoor twee deuren aan mijn rechterhand automatisch opengingen. Ik droeg de vrouw de spoedeisende hulp binnen en Doris volgde me op de voet, terwijl ze de ene vraag na de andere op me afvuurde.

'Wat is er gebeurd, Cooper?'

'Geen idee.'

'Hoe komt het dan dat ze nu bloedend in je armen ligt?'

'Ik zag haar bij het stoplicht.'

Ze streek het haar uit haar gezicht en ademde scherp in.

'Heb je haar geslagen?'

'Nee, ik heb haar niet geslagen.'

'Wat deed je dan bij het stoplicht?'

'Doris, kan ik haar misschien ergens neerleggen?'

Ze wees en ik legde de vrouw op een tafel.

'Cooper.' Doris keek me over het randje van haar leesbril aan. 'Heb je iets te verbergen? Moet je je advocaat misschien even bellen?'

‘Doris, je hebt de laatste tijd echt te veel naar misdaadprogramma’s gekeken. Kun je de dokter niet gewoon gaan halen?’

Doris mocht me niet zo, omdat ik haar door de jaren heen al een paar keer had afgewezen. Haar verleidingspogingen hielden echter aan en werden na haar derde en vierde mixdrankje alleen maar heviger. Haar ogen gleden over mijn lichaam en straalden een mengeling van verlangen en afkeuring uit. Met de punt van haar potlood krabde ze op haar hoofd.

‘Weet je misschien hoe ze heet? Alles is beter dan “Jane Doe”.’

‘Ja, ik weet hoe ze heet.’

Ze wachtte af.

‘Doris, mag ik je voorstellen aan Daley Cross.’

Doris leunde met een gefronst voorhoofd naar me toe. ‘Daley Cross? Van *When I Got Where I Was Going*?’ Ze trok haar wenkbrauwen op.

Ik knikte. ‘De enige echte.’

Ik legde Daleys hoofd voorzichtig op een kussen en nam afscheid van Doris. Ik redde het zelfs tot de jeep...

Maar twintig minuten later trof de arts me in de wachtkamer met een bekertje walgelijke oploskoffie aan.

‘Cooper.’

Ik schudde hem de hand. ‘Hé, Bill.’

‘Doris vertelde me dat je de patiënt kent?’

‘Lang geleden kende ik haar.’

‘Nou, ze heeft flink haar hoofd gestoten. Lichte hersenschudding. Zal wel een dagje hoofdpijn hebben. Een forse bloeduitstorting in haar hand, alsof iemand hem tegen de deur van de truck geslagen heeft of zoiets. Mogelijk heeft ze iets gebroken, maar de breuk is niet ernstig genoeg om op een röntgenfoto te kunnen zien. Ze zal er in ieder geval een paar dagen last van hebben.’ Hij was even stil. ‘Wat heb jij hier precies mee te maken?’

‘Ik stond bij het stoplicht. Ze viel flauw. En nu zijn we hier.’

‘Je hebt niet gezien wat er gebeurd is?’

‘Nee. Ik zag dat ze in Leadville een lift kreeg, maar toen had ik haar nog niet herkend. De truck kwam me ook niet bekend voor.’

Bill keek uit het raam. ‘Welke kleur had de truck?’

‘Vaalgroen. Met een gele sneeuwschuiver. Een Ford-pick-up. Roestplekken op de wioldoppen.’

Hij wees naar een auto die achter op de parkeerplaats stond. ‘Zoals die daar?’

Ik keek. ‘Precies dezelfde.’

‘Ik heb net het hoofd van een langharige kerel gehecht. Vijftien hechtingen. Beweert dat hij gevallen is.’

‘Ze had een gitaar,’ voegde ik toe.

Hij draaide zich om en keek even een lange gang in, maar toen richtte hij zijn blik weer op mij. ‘Ik zorg wel dat hij er niet mee wegkomt.’

‘Moet ze vannacht blijven?’

‘Ik kan haar niet zomaar naar huis sturen. Ze slaapt nu. We houden haar goed in de gaten. Waarschijnlijk wordt ze morgenochtend vroeg ontslagen.’

Ik draaide me naar de dubbele deuren en liet hem mijn telefoon zien. ‘Bel maar als er iets verandert.’

Hij keek over zijn schouder. ‘Ken je Daley Cross echt?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Twintig jaar geleden. In een vorig leven.’

‘Wow. Hoe heette haar grote hit ook alweer?’ Hij dacht even na. ‘*Long Time Coming?*’

Ik nam niet de moeite om hem te corrigeren. ‘Zoiets, ja.’

‘Ongelooflijk. Een muzikale eendagsvlieg in Buena Vista. Ik heb me altijd al afgevraagd wat er met dat soort mensen gebeurt.’

‘Ze heeft vier hits gehad.’

‘Nou, het ziet er niet uit alsof ze sindsdien veel geluk gehad heeft.’ Hij aarzelde even. ‘Het lijkt erop dat ze de afgelopen

dagen langs de weg geslapen heeft. Ze is ook behoorlijk uitgedroogd, dus ik heb haar een infuus gegeven. Ik zal het vannacht laten doordruppelen.'

'Dank je. Je hebt mijn mobiele nummer.' Ik liep naar de parkeerplaats, stapte in de jeep, startte de motor en probeerde niet in de achteruitkijkspiegel te kijken.

Het was niet makkelijk.